

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa (...) Banku S.A. w W.

przeciwko G. K.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 lutego 2008 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 4 kwietnia 2007 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od powoda na rzecz pozwanego 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2007 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powódki (...) Banku Spółki Akcyjnej w W. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 7 listopada 2006 r., którym tenże Sąd oddalił powództwo przeciwko G. K. o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku powódka zarzuciła błędną wykładnię art. 527 § 2 k.c. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca podaje, że z uwagi na całokształt powołanych okoliczności zachodzi „potrzeba zanalizowania przez Sąd Najwyższy niniejszej sprawy pod kątem prawidłowej interpretacji przepisów art. 527 § 1 i 2 k.c.” Taka interpretacja powinna, zdaniem skarżącej, wskazywać zakres wykładni pojęcia niewypłacalności dłużnika przy uwzględnieniu specyficznych uprawnień bądź roszczeń konkretnego wierzyciela nawet

w sytuacji, gdy dłużnicy z sumy uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości częściowo zaspokoiili wierzyciela.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Obowiązujące przepisy kodeksu postępowania cywilnego nakazują stronie wnoszącej skargę wywieść w niej „wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie” (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.), nawiązujący do co najmniej jednej z ustawowych przesłanek tzw. przedsądu, zawartych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (por. m.in. postanowienie SN z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75). Obowiązkiem zatem skarżącego jest powołać się na jedną z enumeratywnie wskazanych w ostatnio powołanym przepisie okoliczności. Ponadto skarżący powinien uzasadnić swoje stanowisko w zakresie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, poprzez powołanie się na argumenty natury jurydycznej.

Skarga kasacyjna powódki nie czyni zadość powyższym wymaganiom, gdyż nie wskazuje wyraźnie, czy skarżąca zmierza do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), czy też pragnie wskazać Sądowi Najwyższemu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Kwestia ta nie powinna być pozostawiana do dyskrejonalnej oceny Sądowi kasacyjnemu. Nadzwyczaj lakoniczne wywody w części skargi kasacyjnej zatytułowanej jako „uzasadnienie” nie określają także stanowiska skarżącej co do prawidłowej wykładni powołanych przepisów kodeksu cywilnego ani w żaden sposób nie nawiązują do bogatego dorobku orzecznictwa i nauki w zakresie tzw. roszczenia pauliańskiego.

Nawet zatem gdyby przyjąć, że skarżąca w sposób dorozumiany powołuje się na jedną z okoliczności wyliczonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a konkretnie na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, to nie sposób uznać, że skarżąca uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wobec czego skarga kasacyjna nie odpowiada ustalonym standardom konstrukcyjnym i podlegała odrzuceniu bez wzywania skarżącej do uzupełnienia braków formalnych już przez Sąd drugiej instancji.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.